

10 เรื่องสั้นผีลึกลับที่จะทำให้คุณขนพองสยองเกล้า
และเมามันในแบบที่คุณไม่เคยรู้สึกมาก่อน

เรื่องเล่าจาก โลงศพ

ลายสังข์

เรื่องเล่าจากโลงศพ

บทประพันธ์/ผู้แต่ง

ลายสังข์

จัดทำจำหน่ายในรูปแบบ e – book

กรกฎาคม พ.ศ.2561

ราคา

233 บาท

จัดทำในรูปแบบ e-book โดย

สำนักพิมพ์सान (SAAN)

อีเมลล์ :

sattaban@hotmail.com

บรรณาธิการ

วัลท์ วิเศษสุวรรณธุ์

ออกแบบปก

ComeHug Design

รูปเล่ม

Salika aki

สงวนสิทธิ์ห้ามลอกเลียนส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือฉบับนี้
ไม่
ว่าในรูปแบบใดๆ ยกเว้นแต่ได้รับการอนุญาตเป็นลายลักษณ์
อักษรจากทางผู้เขียน มิฉะนั้นจะถูกดำเนินคดีตามที่กฎหมาย
บัญญัติไว้ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

คำนำ

เพื่อนคนหนึ่งของดิฉันเล่าว่าคุณแม่ของเขาไม่อ่านนิยายสมัยใหม่ โดยคุณแม่ได้ให้เหตุผลว่า ‘มันไม่ใช่’ นิยาย มันเขียนออกมาแบบหนังสือ’ ดิฉันเข้าใจทันทีว่าท่านหมายความว่าอย่างไร

เนื่องจากนิยายสมัยเก่ามักใช้เทคนิคการเขียนแบบเล่าเรื่อง ส่วนนิยายในปัจจุบันนี้หากสังเกตดูดีๆ จะเห็นได้ว่าไม่ค่อยใช้เทคนิคการเขียนแบบ ‘เล่าเรื่อง’ กันสักเท่าไรแล้ว แต่จะเน้นเขียนให้คนอ่านเห็นภาพชัด และรู้สึกตัวเองกำลังอยู่ตรงนั้นแทน ทั้งเทคนิคการบรรยาย การจัดวางองค์ประกอบ และการตัดฉากของหนังสือบันเทิงคดีสมัยใหม่ มักให้อารมณ์เหมือนกับกำลังดูภาพยนตร์ นี่จึงเป็นที่มาของคำพูดของคุณแม่เพื่อนที่บอกว่า ‘มันไม่ใช่’ นิยาย มันเขียนออกมาแบบหนังสือ’ นั่นเอง

ในปัจจุบันนักเขียนและบรรณาธิการส่วนใหญ่ ยอมรับว่าการใช้เทคนิคแบบเล่าเรื่องนี้ไม่ให้อรรถรส เท่าที่ควร หนังสือบันเทิงคดีทุกวันนี้จึงหาเรื่องที่เขียน ด้วยวิธีดังกล่าวได้ยาก

ถึงกระนั้นเทคนิคการเขียนแบบเล่าเรื่องก็ยังคง ใช้กันโดยทั่วไปในนิตยสารที่เปิดตัวขึ้นในยุคดั้งเดิม เพราะการใช้เทคนิคแบบเล่าเรื่องช่วยให้เนื้อเรื่องกระชับ คนอ่านเข้าใจเรื่องได้เร็ว เหมาะกับต้นฉบับที่มี หน้ากระดาษจำกัด อีกทั้งยังเว้นที่ว่างให้จินตนาการของ ผู้อ่านได้เข้ามาเติมเต็มส่วนที่ขาดหายก่อความ ‘ฟิน’ ไป อีกแบบหนึ่งด้วย

นิตยสารเรื่องผีเป็นนิตยสารที่เกิดขึ้นในยุค ดั้งเดิมซึ่งอาจจะเรียกได้ว่า ‘ยุคเฟื่องฟูของนิตยสาร’ บรรณาธิการ นักเขียน และผู้อ่าน ล้วนคุ้นเคยกับการ เขียนแบบเล่าเรื่อง เรื่องสั้นผีของดิฉันที่เขียนลงนิตยสาร ดังกล่าวจึงใช้เทคนิคการเขียนแบบเล่าเรื่องเป็นส่วน ใหญ่

เนื่องจากนิตยสารเรื่องผีได้ปิดตัวลงไปแล้วในปี 2561 นี้ เพื่อเป็นการทวนรำลึกถึงนิตยสารดังกล่าว ดิฉันได้นำเรื่องสั้นที่เคยลงนิตยสารเรื่องผีมารวมเข้าไว้ด้วยกันในหนังสือเล่มนี้ จำนวน 7 เรื่อง ได้แก่ เช้าที่ผีเอียน, คนเหนียวค่าเช่า, คุณยายใจดี, หม่อมเพลบอย, ผีเท้าปริศนา, ผีหนังที่หลุดลอก และทำดีได้ชั่ว (ในนิตยสารใช้ชื่อว่าเศษกรรม) จึงนับเป็นนิมิตรหมายอันดีที่จะแนะนำให้ผู้อ่านยุคใหม่ได้รู้จักเสน่ห์ของเทคนิคการเขียนแบบเล่าเรื่อง

เนื่องจากในปี 2558 ดิฉันเคยทำอีบุ๊คส์เล่มหนึ่ง **ชื่อเรื่องเล่าจริงหลวง เล่ม 1** ในภายหลังดิฉันได้นำเรื่องสั้นในหนังสือเล่มนั้นมารีไรท์ปรับปรุงเนื้อหาให้สนุก ตื่นเต้นขึ้นกว่าเดิมและส่งนิตยสารเรื่องผีจนผ่านการพิจารณาและได้รับการตีพิมพ์ทั้งหมด 8 เรื่อง แต่ดิฉันได้นำมารวบรวมไว้ในที่นี้เพียง 2 เรื่อง ได้แก่ แม่ย่านางไม้และนกเจ้าที่โดยแม่ย่านางไม้นั้น ในหนังสือเรื่อง **เล่าจริงหลวง เล่ม 1** ใช้ชื่อว่าผีปู่ผีย่า

สำหรับท่านที่อ่านเรื่องเล่าจริงลง เล่ม 1 แล้ว หากท่านประสงค์ที่จะอ่านเรื่องเดิมในเวอร์ชันรีไรท์จน มันส์หยุดติ่ง ท่านสามารถอ่านได้ในหนังสือเล่มนี้

ส่วนท่านที่อ่านเรื่องเล่าจากโลงศพเล่มนี้แล้ว อยากรู้ว่าเรื่องสั้นทั้งสองข้างต้น เรื่องไหนเป็นเรื่องจริง เรื่องไหนเป็นเรื่องแต่ง ท่านสามารถพบกับคำตอบได้ใน หนังสือเรื่องเล่าจริงลง เล่ม 1

นอกจากนี้ดิฉันได้นำเรื่องสั้นเรื่องใหม่ ที่ยังไม่ เคยเผยแพร่ที่ไหนมาก่อนเลย มารวมไว้ในหนังสือเล่มนี้ อีกหนึ่งเรื่อง คือเรื่อง ภูตพรายแห่งท้องน้ำ ซึ่งนับเป็น เพชรน้ำเอกและดาวเด่นของเล่ม

ทั้งนี้ดิฉันขอกราบขอบพระคุณทุกท่านที่ร่วมขน พองสยองเกล้าและเมามันไปกับเรื่องสั้นของดิฉันค่ะ

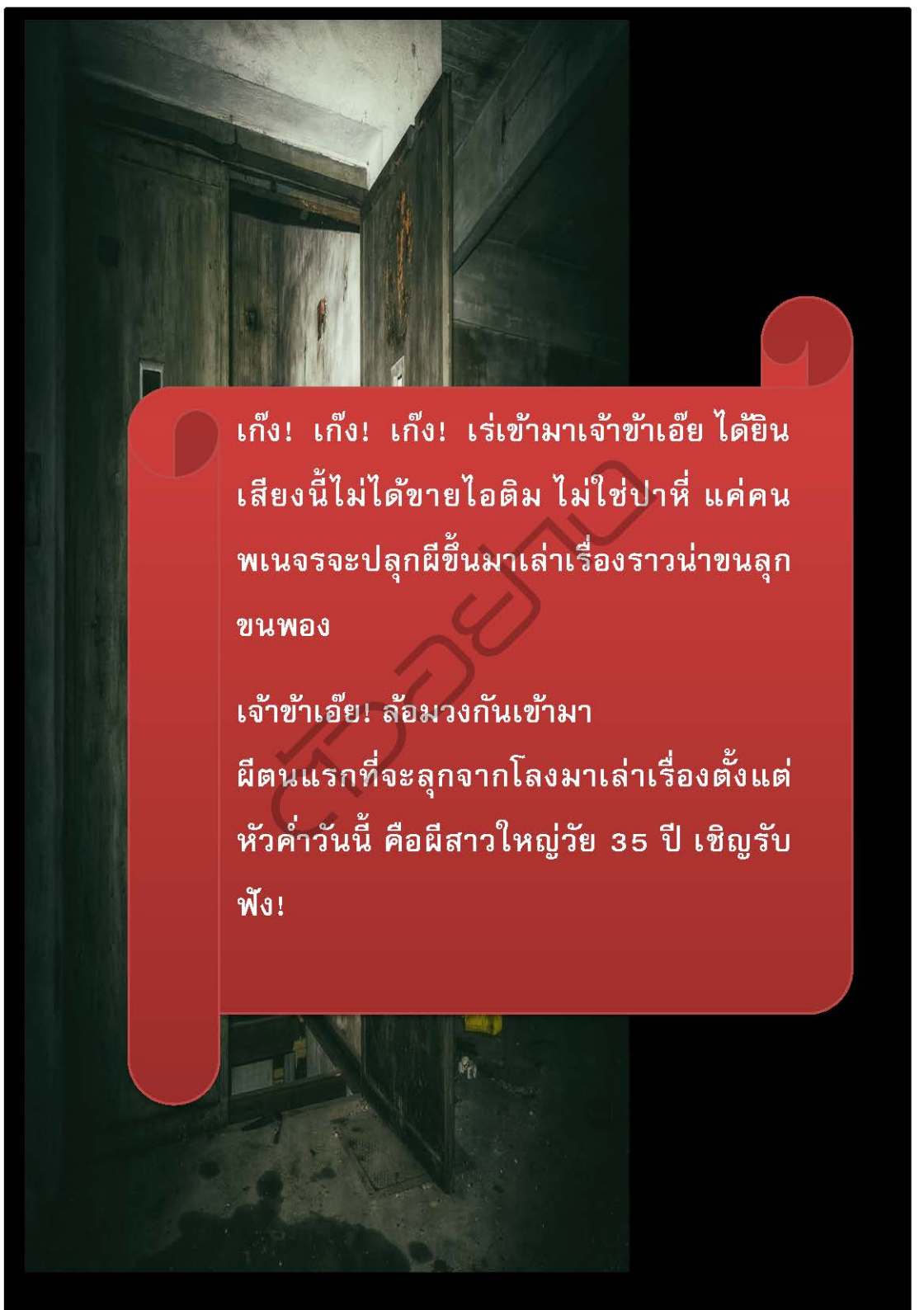
ลายสังข์

2561

สารบัญ

	หน้า
เช้าที่ผีเขียน	8
คนเหินยวค่าเช้า	25
แม่ย่านางไม้	38
หนุ่มเพลบอย	57
ทำดีได้ชั่ว?	74
คุณยายใจดี	122
นกเจ้าที่	145
ผีเท้าปริศนา	155
ผีวหนังสือหลุดลอก	168
ภูตพรายแห่งท้องน้ำ	208

แก๊ง! แก๊ง! แก๊ง! เร่เข้ามาเจ้าข้าเอ๋ย ได้ยิน
เสียงนี้ไม่ได้ขายไอติม ไม่ใช่ปาหี่ แค่คน
พเนจรจะปลุกผีขึ้นมาเล่าเรื่องรำน่าขนลุก
ขนพอง

เจ้าข้าเอ๋ย! ล้อมวงกันเข้ามา
ผีตนแรกที่จะลุกจากโลงมาเล่าเรื่องตั้งแต่
หัวค่ำวันนี้ คือผีสาวใหญ่วัย 35 ปี เชิญรับ
ฟัง!

เรื่องราวเกิดขึ้นเมื่อตอนที่ฉันยังเป็น
วัยรุ่น
ใครกำลังจะเข้าบ้าน
โปรดฟังเรื่องของฉันไว้เป็นอุทธาหรณ์

เข้าที่ผีเฮี้ยน

ตอนที่ฉันเรียนมัธยมต้น ฉันกับแม่ต้องย้ายตามพ่อ เพราะพ่อของฉันทำงานในบริษัทที่มักส่งท่านไปประจำที่โน่นที่นี้เสมอ ตอนนั้นพวกเราย้ายไปอยู่ที่ระยองกัน เราอาจจะเลือกอยู่แมนชั่นสวัสดิการของ

บริษัทก็ได้ แต่พ่อชอบปลูกต้นไม้ ส่วนแม่ก็อยากเลี้ยงบัว และปลาหางนกยูง พวกท่านจึงตัดสินใจเช่าบ้าน

เราตกลงเช่าบ้าน 2 ชั้นจากชายวัยกลางคนคนหนึ่ง ฉันเรียกเขาว่า ‘อานก’ แล้วพวกเรา ก็ย้ายเข้าแทบจะในทันที วันนั้นเป็นวันเสาร์ พ่อทำหน้าที่ยกข้าวของลงจากรถ ในขณะที่ฉันช่วยแม่จัดของเข้าบ้าน

ภายในบ้านหลังนี้ เพอร์นิเจอร์เป็นแบบบิวอินทั้งหมด ระหว่างที่แม่จัดห้องครัวซึ่งเป็นห้องโปรดของแม่ ฉันก็จัดของเข้าตู้ในห้องรับแขก

ฉันเปิดตู้โชว์บิวอินตู้แรกแล้วก็ต้องแปลกใจ เมื่อเห็นเหรียญบาทหนึ่งเหรียญวางไว้มุมในสุดของตู้ มันคงจะเป็นของคนเช่าคนเก่าลืมเอาไว้ แต่ไหนๆ เขาก็ไปแล้ว ฉันนี่ยังใช้ประโยชน์จากมันได้ เพราะงั้นฉันก็เลยเก็บเหรียญขึ้นมาวางไว้บนเคาท์เตอร์ และจัดของต่อไป

อย่างที่บอกไปในตอนแรกบ้านของเราเป็นบ้าน 2 ชั้น มีห้องนอนทั้งหมด 3 ห้องอยู่บนชั้นสอง พ่อกับแม่ นอนห้องหนึ่ง ฉันนอนห้องหนึ่ง และทำเป็นห้องพระอีกห้องหนึ่ง คือนั่นฉันนอนหลับเป็นตายเพราะจัดของมา

ทั้งวันจนเหนื่อย แต่กลับตื่นขึ้นมากลางดึกเสียได้ เพราะ
ก่อนนอนดื่มน้ำมากไปแท้ๆ ตอนเช้าธรรมชาติก็เลย
เรียกร้องให้ฉันต้องตะกายลงบันไดมาจากชั้นสองเพื่อ
เข้าห้องน้ำที่มีอยู่เพียงห้องเดียวในบ้าน นั่นคือที่ชั้นล่าง
ติดกับห้องรับแขก

ระหว่างที่อยู่ในห้องน้ำ ฉันได้ยินเสียงดังกุกกักมา
จากข้างนอก บางทีมันอาจจะเป็หนูก็ได้

เมืองไทยก็อย่างนี้แหละ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็มีหนู
ได้ตลอด

ฉันเดินออกจากห้องน้ำ แล้วเสียงนั้นก็ดังขึ้นอีก
มันน่าจะเป็นหนูตัวใหญ่เอามากๆ ฉันจึงเริ่มมองหาที่มา
ของเสียง

นั่น! ในลิ้นชักตู้โชว์ เสียงมาจากตรงนั้น!!!

ฉันขยับเท้าก้าวเข้าไปใกล้ แต่แล้วจู่ๆ เจ้าเสียง
นั้นก็หายไป ฉันยืนรอกอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อเห็นว่าทุกอย่าง
เงียบสงบลงแล้ว จึงเลิกสนใจความตั้งใจที่จะค้นหา เดิน
กลับขึ้นไปนอนบนห้องรวดเดียวเข้า

วันรุ่งขึ้นเป็นวันอาทิตย์ ฉันยังคงจัดข้าวของต่อไป ยิ่งฉันจัดของเข้าตู้บิวีนมากเท่าไรก็ยิ่งเจอเหรียญมากเท่านั้น เพราะทุกลิ้นชัก ทุกตู้ ทุกชั้นวางมีเหรียญ 5 บาทบ้าง 10 บาทบ้างวางไว้ที่มุมในสุด

ฉันเก็บพวกมันมาวางรวมกันไว้บนเค้าท์เตอร์ และและทำหน้าที่ของตัวเองต่อไป กระทั่งจัดไปถึงชั้นวางของบนสุดเหนือตู้ห้องรับแขก มันมีพระเครื่องวางอยู่แถวฉันยังเจอพระเครื่องวางตามบริเวณต่างๆ อีก 2-3 จุดอีกด้วย ฉันรีบไปบอกแม่ แม่ใช้กระดาษขาวติดบนกล่องพระเครื่องเหล่านั้นและเขียนกำกับไว้ว่า ‘ของบ้านนี้’ จากนั้นจึงเก็บรวมกันไว้ในห้องพระ พอเราย้ายออกจะได้ไม่นำพระเหล่านี้ติดไปด้วย

ตอนนั้นแม่ของฉันกำลังง่วนอยู่กับการจัดห้องครัว ส่วนพ่อ แทนที่จะช่วยเราทำบ้านให้เข้าที่เข้าทาง ดันหนีไปทำโอทีเฉย พอฉันเก็บของชั้นล่างเสร็จ ก็ขึ้นไปร้อยลูกปัดเล่นบนห้องเป็นการพักผ่อน จะใช้พลังงานเยอะไปหรืออย่างไรไม่รู้ อยู่ดี ๆ มือฉันก็อ่อนทำลูกปัดหล่นลงไปได้เตี๋ยง พอหลุดเข้าไปเก็บนั้นละ ถึงได้

เห็นว่าไต้เตี๋ยงมีเหรียญโปรยอยู่เพียบ ฉันใช้คำว่าโปรยนะ ไม่ใช่วาง ท่าทางเหมือนมีใครโยนเหรียญบาท 10-15 เหรียญลงไปไต้เตี๋ยงนี่ละ แนนอนฉันเก็บมันขึ้นมาและวางรวมไว้กับเหรียญอื่นๆ ที่ฉันเจอ โดยกองรวมกันไว้บนเค้นท์เตอร์ชั้นล่างของตัวบ้าน

เย็นนี้ฟอกลับคำ เรากินอาหารกันเงียบๆ แล้วฉันก็ขึ้นห้องไปนั่งเล่นเกมสโตร์คัพท์มือถือจนง่วงและผล็อยหลับไป

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

เสียงประหลาดปลุกฉันตื่นขึ้นกลางดึก ฉันเงยหูฟังทั้งๆ ที่ยังนอนสะลึมสะลืออยู่ และ...

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก! เสียงนั้นลั่นขึ้นมาพร้อมแรงสั่นสะเทือนของเตี๋ยงราวกับว่ามีใครบางคนหลบอยู่ไต้เตี๋ยงและเคาะเรียกฉันอยู่

นั่นทำเอาฉันทะเล็งพรวดขึ้นมาหนึ่งเบิกตาโพลง น่าแปลกที่พอตื่นเต็มตาแล้ว เสียงนั้นกลับหายเงียบไปอย่างไร้ร่องรอย

เช้าวันจันทร์ฉันไปเรียนในโรงเรียนใหม่ ออกจะเหงานิดหน่อยเพราะยังไม่มีเพื่อน และเพราะไม่มีเพื่อนชวนไปเดินเที่ยวกินของว่างหลังเลิกเรียนนี้แหละ ฉันจึงกลับถึงบ้านในไม่กี่นาทีหลังเลิกเรียนพร้อมกับหิ้วทองที่หิวโซมาด้วย

ทั้งที่อุตสาหณึกไว้ว่าแม่จะเตรียมขนมเอาไว้ให้ที่ไหนได้ เจอแต่โพสต์อิทติดหน้าตู้เย็นว่า ‘แม่ไปซื้อของกินเข้าบ้าน จะกลับให้กินทำอาหารเย็น’

ระหว่างที่หิวไส้แทบขาดอยู่นั้น พอดีฉันมองข้ามรั้วเหล็กตัดออกไปเห็นคนขับรถพ่วงข้างขายก๋วยเตี๋ยวผ่านมาพอดี ความที่กำลังหิวประกอบกับความรีบร้อนฉันคว้าเหรียญที่วางรวมกันไว้บนเคาท์เตอร์ แล้ววิ่งออกไปเรียกรถก๋วยเตี๋ยว ซื้อเส้นเล็กน้ำซามเล็ก ๆ ถู ๆ ราคาแค่ 20 บาทมาซัดเสีย 2 ซาม โดยใช้เหรียญที่เก็บรวบรวมมาได้จากในบ้านจ่ายเงินไป 40 บาท พอกลับเข้ามาข้างในตัวบ้านฉันก็เอาเหรียญที่เหลืออยู่ประมาณ 130 บาทวางไว้บนเคาท์เตอร์ที่เดิม

แม่กลับมาทันทำข้าวเย็นตามสัญญา พ่อทำโอที่
อีกแล้ว ส่วนฉันขึ้นห้องนอนแต่หัวค่ำ มุดดูใต้เตียงแต่ไม่
เห็นมีอะไรเลยนอนเล่นเกมสโตร์คัพพ์จนตึก ก่อนนอน
ฉันลงมาเข้าห้องน้ำอีกครั้ง พอออกมาจากห้องน้ำฉันก็
ได้ยินเสียง กึก ๆ ๆ ๆ ดังมาจากลิ้นชักตู้บิวอินใน
ห้องรับแขก

มันไม่ใช่เสียงกุกกักเหมือนหนูคุ้ยลิ้นชักอย่างคิ่น
แรกอีกต่อไป เสียงนั้นดัง กึก ๆ ๆ ๆ พร้อมกับลิ้นชักที่ขยับ
ไปมาราวกับมีคนพยายามเขย่ามันครึ่งแล้วครึ่งเล่า
พยายามจะเปิดแต่ก็เปิดออกมาไม่ได้ นั่นทำเอาฉันขนลุกชู่
แต่ก็ยังรวบรวมความกล้าค่อย ๆ ก้าวเท้าเข้าหาต้น
กำเนิดของเสียง

ฉันพาตัวเองมายืนอยู่หน้าลิ้นชักที่สั่นอย่างหนัก
แล้วยื่นมือออกไปตั้งใจจะเปิดมัน ทว่ายังไม่ทันได้แตะถูก
คันจับ อาการขยับอย่างแรงของลิ้นชักอยู่ดี ๆ ก็หยุดกึก
ลงชะเฉย ๆ ตอนนี้ปากคอฉันสั่นสะท้าน ผมเหมือนกับ
จะพานลุกชันตามขนไปด้วย แต่แล้วฉันก็ตัดสินใจ

กระซอกมันเปิดออกดูให้รู้แล้วรู้รอดกันไปว่าอะไรอยู่ใน
นั้น

ฉันยืนตัวแข็งที่มองเห็นมันเต็มสองตา...

หัวของหญิงสาวผมสาวปรกใบหน้าขาวซีดอยู่ใน
ลิ้นชัก!!!

มันค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมาสบตาฉันและส่ายยิ้ม
ปากของมันขยับคล้ายจะพูดอะไรสักอย่างแต่สิ่งที่
หลังไหลออกมาไม่ใช่คำพูด กลับเป็นเลือดสีดำคล้ำส่ง
กลิ่นเหม็นคละคลุ้ง

“กรี้ดดดดดด!!!!” ฉันคิดว่าตัวเองกำลังหวีด
ร้อง ทว่าลำคอของฉันตีบตันจนสิ่งที่ล่องพ้นออกมาคือ
เสียงลมแหบๆ เท่านั้น ด้วยความตกใจกลัวสุดขีด ฉัน
ถอยกรูดออกห่างจากลิ้นชักนั้นโดยเร็ว จนขาพลัดไป
สะดุดกับขอบพรมที่ปูไว้บริเวณชุดเก้าอี้รับแขก ทำเอา
ล้มลงไปนั่งก้นจ้ำบบนเบาะนุ่มของโซฟา

สิ่งที่ฉันเห็นนั่นมันคืออะไร!

ฉันตาฝาดใช่ไหม!

หรือว่า...หรือว่า...มันจะเป็น...

ชีวิตอาจจบลงที่โรงศพ

แต่โรงศพไม่ใช่จุดสิ้นสุดของทุกสรรพสิ่ง

เจ้าของโรงศพเหล่านี้คือผู้ที่ควรก้าวสู่สัมปรายภพ

แต่ดวงจิตยังติดยึดวนเวียน บางตนติดยึดในวัตถุสิ่งของ บางตนติดยึดกับผู้คน

บางตนติดยึดกับการกระทำและเวลา ก่อเกิดเป็น

‘เรื่องเล่าจากโรงศพ’

และนี่คือ 10 เรื่องสั้นฝีมือนักเขียน

ที่มี 2 รางวัลเรื่องสั้นสยองขวัญการ์ตูนตีพิมพ์